

Ένα απολαυστικά προκλητικό μυθιστόρημα.

JEN BESSER και SHANA FESTE

Ερωτευμένη
DIANA

Μετάφραση: Αγορίτσα Μπακοδήμου

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΝΤΑΪΑΝΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Jen Besser and Shana Feste, *Diana in Love*, Dial Press,
New York 2024

Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Πέπη Αλευρά

© 2025, Jennifer Besser and Quiet Girl Productions

© 2025, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4272-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84272

Κ.Ε.Π. 5220, Κ.Π. 21098

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jen Besser, Shana Feste

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΝΤΑΪΑΝΑ

Dirty Diana II

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Αγορίτσα Μπακοδήμου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Για την Κάριν και τον Τόνι

Σκέψου το μακρύ ταξίδι της επιστροφής στο σπίτι.
Μήπως έπρεπε να έχουμε μείνει σπίτι
και να σκεφτόμαστε το εδώ;

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΜΠΙΣΟΠ, «Ερωτήσεις Ταξιδιού»

Η δεύτερη ιστορία
της Dirty Diana

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΝΤΑΛΑΣ,
ΤΕΪΑΣ

Κεφάλαιο 1

ΗΛΕΡέν σταματάει μπροστά στον παρκαδόρο έξω από την Γκαλερί Χαντ και κοιτάζουμε το κομψό πλήθος. «Ποιος είπαμε ότι είναι αυτός ο τύπος;»

Οι καλοντυμένοι καλεσμένοι έχουν καταλάβει το πεζοδρόμιο. Δεν είναι όπως τους είχα φανταστεί – είναι μεγαλύτεροι σε ηλικία, κι αν δεν κολυμπάνε στο χρήμα, σίγουρα το απολαμβάνουν επαρκώς. «Σ’ ευχαριστώ που ήρθες».

«Φυσικά. Γι’ αυτό είναι οι κολλητές. Αλλά, αλήθεια τώρα, ποιος είναι αυτός ο τύπος;»

«Ένας παλιός φίλος από το Νιου Μέξικο» λέω. «Δεν ήταν τόσο δημοφιλής όταν γνωριζόμασταν».

Φτιάχνω για τελευταία φορά το κραγιόν μου στον καθρέφτη, με τον σφυγμό μου να χτυπάει πιο γρήγορα στη σκέψη ότι θα δω ξανά τον Τζάσπερ. Σκέφτομαι όλους τους τρόπους με τους οποίους θα το παίξω άνετη. Εισπνοή: *Αυτό εδώ ήταν μια καλή ιδέα.* Εκπνοή: *Αυτό εδώ ήταν μια φριχτή ιδέα.*

Ο Τζάσπερ, ο πρώτος έρωτας της ζωής μου, που είχα να

τον δω σχεδόν δεκαπέντε χρόνια, επικοινωνήσε μαζί μου την περασμένη εβδομάδα. Συναντηθήκαμε για καφέ. Κι αυτό με κράτησε αναστατωμένη όλη την εβδομάδα. Πρώτα πρώτα, δεν περίμενα καν να τον δω. Νόμιζα πως θα συναντούσα κάποιον επαγγελματικό συνεργάτη, ήταν ένα είδος παγίδας οργανωμένης από τη φίλη μου την Αλίσια. Όταν σήκωσα τα μάτια και είδα τον Τζάσπερ, ένιωσα να μου κόβεται η ανάσα.

Ήταν πιο ψηλός απ' ό,τι θυμόμουν, με μακρύτερα πόδια και πιο φαρδιούς ώμους. Όταν κάθισε απέναντί μου, το τραπέζι κι ό,τι υπήρχε πάνω του φάνηκαν να συρρικνώνονται. Το μυαλό μου άρχισε να γυρίζει σαν τρελό, προσπαθώντας να καταλάβει πώς και γιατί εκείνος βρέθηκε εκεί, μπροστά μου – αλλά το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν μια ανάμνηση, πριν από δέκα και παραπάνω χρόνια: οι δυο μας ξαπλωμένοι στο κρεβάτι, κι ο Τζάσπερ να ρωτάει αν μου άρεσε ο τρόπος που έπεφτε το απογευματινό φως στα γυμνά κορμιά μας.

«Νταϊάνα». Το χαμόγελο του Τζάσπερ ήταν ζεστό και αβίαστο. «Σ' ευχαριστώ που ήρθες στο ραντεβού». Ακούμπησε τους αγκώνες του στο τραπέζι στηρίζοντας το κεφάλι του στα χέρια. «Η Αλίσια κι εγώ σκεφτήκαμε ότι θα ήταν διασκεδαστική η έκπληξη. Και φαινόταν πολύ έξυπνη ιδέα, μέχρι πριν από ένα λεπτό, που βρέθηκα απέξω και σε είδα μέσα από το τζάμι».

Στη σκέψη ότι με κοιτούσε, ένιωσα τις άκρες των αυτιών μου να κοκκινίζουν. Ευχήθηκα να είχα βουρτσίσει τα μαλλιά μου εκείνο το πρωί αντί να τα πιάσω σ' έναν χαλαρό

κότσο στην κορυφή του κεφαλιού. Ευχήθηκα να φορούσα κάτι πιο σέξι από ένα παλιό γαλάζιο μακό του Όλιβερ.

«Λοιπόν» είπα χαμογελώντας. Δεν μπορούσα παρά να γελάσω. Βρισκόταν μπροστά μου: βαθιά καστανά μάτια, σκούρα μαλλιά, ρόδινα χείλη. «Αυτό κι αν είναι έκπληξη».

Είχα σκεφτεί πολλές φορές τον Τζάσπερ όλα αυτά τα χρόνια, αλλά είχα αντισταθεί στον πειρασμό να τον ψάξω. Τώρα που βρισκόταν μπροστά μου, συνειδητοποίησα πόσο περιορισμένη είχε υπάρξει η φαντασία μου – είχα αφήσει απέξω τις οικείες διαστάσεις της προσωπικότητάς του και είχα ξεχάσει πόσο συναρπαστικός είναι το αίσθημα, για την ακρίβεια, να βρίσκεσαι κοντά σε ένα σώμα που βγάζει όλη την ενέργειά του στην επιφάνεια. Ο κύριος *Φαινόμενο της Τέχνης*. Εκείνα τα παιχνιδιάρικα μάτια. Το λείο δέρμα και η σκληροτράχηλη ομορφιά.

Έγειρε στην καρέκλα του και σταύρωσε τα χέρια πίσω απ' το κεφάλι, με όλη τη χαρισματικότητά του άθικτη εντελώς. «Προσπάθησα να σου τηλεφωνήσω, ξέρεις. Όταν επέστρεψα από εκείνο το πρώτο ταξίδι στο Λονδίνο. Αλλά ο αριθμός σου είχε αποσυνδεθεί».

Αυτό ήταν πριν από τόσο καιρό που, καθισμένη απέναντί του, ειλικρινά δεν θυμόμουν αν επίτηδες –πάνω στην αγωνία της ραγισμένης μου καρδιάς– είχα αλλάξει τον αριθμό μου όταν μετακόμισα από τη Σάντα Φε στο Ντάλας, ή αν ήμουν τόσο νέα και αδέκαρη που δεν μπορούσα να πληρώσω τον λογαριασμό κι έτσι έμεινα χωρίς τηλέφωνο για κάποιο διάστημα.

«Σκέφτηκα ότι θα είχες προχωρήσει στη ζωή σου» είπε.

Πρόσεξα πως ο κόσμος κοιτούσε τον Τζάσπερ. Κάποιες επίμονες ματιές από τους άλλους πελάτες. Είναι τόσο ελκυστικός που καταντάει κωμικό. Θλιβερά κωμικό, του αρέσει να υπενθυμίζει, με αυτά τα πότε πότε λυπημένα μάτια. «Έχουν περάσει αιώνες από τότε».

«Δεκατέσσερα χρόνια. Δεκαπέντε;» είπε.

Αλλά εγώ δεν ήθελα να γυρίσω πίσω στον χρόνο. Ήμουν πολύ ενθουσιασμένη που βρισκόμουν μαζί του εδώ. Τώρα. «Πόσο καιρό θα μείνεις στο Ντάλας;»

«Μια εβδομάδα, μάλλον, δεν ξέρω». Σήκωσε το βλέμμα από τα χέρια του και βρήκε τα μάτια μου. Ο σφυγμός μου έγινε πιο γρήγορος. «Είναι ωραία εδώ».

Κοιτάζοντάς τον στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού, θυμήθηκα μια νύχτα με πολύ κρύο που είχαμε κατασκηνώσει στο Δυτικό Τέξας κι έβρεχε για ώρες. Δεν κοιμηθήκαμε καθόλου. Το πρωί, ταλαιπωρημένη και παγωμένη, περίμενα ότι θα ήθελε κι αυτός να τα μαζέψουμε και να φύγουμε. Αλλά εκείνος με κοίταξε μέσα στην κρύα σκηνή που είχε μπάσει νερά και χαμογέλασε. «Ακόμα ένα βράδυ;» Μπορούσε πάντα να κάνει μια φριχτή ιδέα να ακούγεται ωραία. Με τον ίδιο τρόπο με κοιτούσε τώρα.

Μείναμε έτσι –να κοιτάζουμε ο ένας τον άλλο– για κάμποσα λεπτά, όπως μου φάνηκε, με το αίμα να καίει στα μάγουλά μου, με μια οικεία ανατριχίλα ανάμεσα στα πόδια μου. Η φωτιά ανάμεσά μας δεν είχε σβήσει μετά από όλα αυτά τα χρόνια.

«Όταν ρώτησα την Αλίσια με τι ασχολιόσουν, μου έστειλε το λινκ με την ιστοσελίδα που έχεις. Νταϊάνα, μόλις

είδα τους καινούργιους πίνακές σου και άκουσα τη φωνή σου σ' εκείνες τις ηχογραφήσεις, ένιωσα τόση περηφάνια...» Σταμάτησε απότομα, νιώθοντας ξαφνικά αμηχανία. «Όχι πως εγώ είχα κάποια σχέση με όλο αυτό, απλώς...»

«Είναι πολύ έντονο, ε;» Τον βοήθησα να ξεγλιστρήσει. «Θετική σεξουαλικότητα. Μήπως σεξουαλική εμμονή; Δεν ξέρω ακόμη τι είναι».

«Όλα μαζί. Απίστευτα σέξι. Όμορφοι, ωμοί πίνακες». Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο του Τζάσπερ, και ζήτησε συγγνώμη για ν' απαντήσει. Βγήκε έξω κι άρχισε να βηματίζει κάνοντας μικρούς κύκλους, ενώ εγώ τον παρακολουθούσα από το τζάμι και αναρωτιόμουν αν θα επιστρέψει γρήγορα. Το συναίσθημα να περιμένω τον Τζάσπερ ήταν γνώριμο. Τελικά, γύρισε στο τραπέζι και απολογήθηκε που έπρεπε να φύγει.

«Θα έρθεις στα εγκαίνια της έκθεσής μου; Είναι την Πέμπτη. Εδώ στο Ντάλας».

Η καρδιά μου βούλιαξε στη λέξη *Πέμπτη*. Εγώ ήθελα να τον δω το ίδιο βράδυ. Το επόμενο βράδυ. Και το επόμενο. Για ποιον ακριβώς λόγο, δεν ήξερα. Έτσι υποσχέθηκα ότι θα πήγαινα στην έκθεση, και την ίδια στιγμή σκέφτηκα: *Αυτή δεν είναι καλή κίνηση. Όχι τώρα. Πολύ κακό τάιμινγκ. Σου ράγισε την καρδιά, θυμάσαι;*

Χωρίσαμε λίγα λεπτά αργότερα, συμφωνώντας πως ήταν υπέροχο που αποκτήσαμε ξανά επαφή. Ήμασταν και οι δυο πολύ ευγενικοί, λες και οι φιλοφρονήσεις θα μπορούσαν να καλύψουν τους ανοιχτούς λάκκους που σκάβαμε με όλα τα ανέκφραστα συναισθήματά μας. Τι λες σε έναν

σχεδόν άγνωστο που κάποια στιγμή τον είχες αγαπήσει περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο; Μετά αγκαλιαστήκαμε και η μυρωδιά του έκανε τα πόδια μου σχεδόν να λυγίσουν.

Φυσικά πέρασα όλη την εβδομάδα σκεπτόμενη αν έπρεπε ή όχι να πάω στην έκθεση του Τζάσπερ. Πώς θα ένιωθα να τον δω τώρα που δεν υπήρχε πλέον το στοιχείο της έκπληξης; Και γιατί να μην πάω να δω τα έργα του; Βρισκόταν εδώ, στο Ντάλας. Έπεισα τη Δερέν να έρθει μαζί μου, μα δεν της είπα και πολλά. Και καθώς στριμωχνόμαστε στην ουρά όσων περιμένουν για να μπουν στην γκαλερί, εκείνη μένει ασυνήθιστα σιωπηλή.

«Δερέν;» Αφήνω το όνομά της να ίπταται σαν μια πλήρως σχηματισμένη ερώτηση. Μισοκλείνω τα μάτια μου στον απογευματινό ήλιο που καιροφυλακτεί πάνω από τον αριστερό της ώμο, μετά προσθέτω: «Πες μου».

«Δεν είναι τίποτα. Ειλικρινά». Τα μάτια της πηγαίνουν από εμένα στα σανδάλια της και μετά πάλι σ' εμένα. «Σκεφτόμουν απλώς... Ο Κέβιν μου είπε ότι άκουσε πως ο Όλιβερ δεν βλέπει πλέον εκείνη τη γυναίκα από το εμπορικό κέντρο».

Είχα μιλήσει πολύ λίγο με τον Όλιβερ από τότε που είχε φύγει από το σπίτι, και τον είχα δει ακόμα λιγότερο. Την τελευταία φορά που είχε περάσει ν' αφήσει την κόρη μας, την Έμι, στο σπίτι μου, μια γυναίκα καθόταν στο μπροστινό κάθισμα του αυτοκινήτου του. Καθόταν έτσι

όπως φανταζόμουν ότι θα κάθεται μια καινούργια φιλενάδα – χαμογελώντας ευγενικά, χωρίς να βγάλει τα γυαλιά ηλίου της, κάνοντας μια ευγενική κίνηση χαιρετισμού προς το μέρος μου, αλλά τίποτα που να κάνει πολύ έντονη την παρουσία της. Διέθετε μεγάλο χαμόγελο με πολλά άσπρα δόντια, και τα μαλλιά της είχαν ένα αγορίστικο κοντό κούρεμα που έπειθε τις άλλες γυναίκες ότι θα μπορούσαν κι αυτές να υποστηρίξουν το ίδιο στιλ. Και παρόλο που θα μπορούσε να είναι αστροφυσικός ή κολυμβήτρια Ολυμπιακών Αγώνων, επειδή η ΔεΡέν είχε ακούσει μια φήμη ότι ο Όλιβερ την είχε γνωρίσει στο εμπορικό κέντρο, για χάρη της φιλίας μας, η ΔεΡέν την αναφέρει αποκλειστικά ως «εκείνη η γυναίκα από το εμπορικό κέντρο».

«Και έτσι ήθελα να σιγουρευτώ ότι γνωρίζεις όλα τα δεδομένα» επιμένει η ΔεΡέν. «Ότι ο Όλιβερ είναι μόνος».

Μελετώ την έκφρασή της, το στόμα της σχηματίζει έναν ελαφρύ μορφασμό. Πιστεύει ότι είναι καλό ή κακό που ο Όλιβερ είναι μόνος; Πριν προλάβω ν' αποφασίσω, αλλάζει εντελώς θέμα. «Πάντα ήθελα να έρθω εδώ». Η ουρά προχωράει και η ΔεΡέν με πιάνει αγκαζέ, χαμογελώντας. «Ο άντρας της Τρις υποστηρίζει ότι αγόρασε έναν Σέοκ αποδώ για πάνω από εκατό χιλιάδες. Ο μυστηριώδης τύπος σου θα πρέπει να είναι αρκετά γνωστός».

«Δεν είναι τύπος μου».

«Μπορεί να γίνει δικός μου;» Μια φωτογραφία του Τζάσπερ στη βιτρίνα της γκαλερί καλωσορίζει τους καλεσμένους. Δείχνει όπως ακριβώς ήταν στο καφέ – γεμάτος άνεση και γοητεία.

Αμέσως μόλις μπαίνουμε, η ΔεΡέν πλησιάζει ένα ζευγάρι που γνωρίζει από τη λέσχη της κι εγώ απομακρύνομαι. Περιδιαβάζω με βήμα σταθερό την γκαλερί, παραμένοντας σε επιφυλακή για την περίπτωση που ξαφνικά εμφανιστεί ο Τζάσπερ. Κοιτάζω τριγύρω μου στην αίθουσα. Θα είναι εύκολο να τον εντοπίσω, θα τον περιτριγυρίζει ένα πλήθος θαυμαστών.

Όταν δεν τον βλέπω πουθενά, αποφασίζω να κάνω έναν αργό γύρο και να δω την έκθεση. Είναι εύκολο να απορροφηθείς. Οι φωτογραφίες του Τζάσπερ είναι επιβλητικές, σε κάνουν να θέλεις ν' ανταποκριθείς στο βλέμμα τους. Μια γυναίκα μόνη στην άμμο της ερήμου που μοιάζει υγρή από μια πρόσφατη βροχή· το στενό πρόσωπο ενός νεαρού αγοριού στο παράθυρο μιας ετοιμόρροπης βίλας. Η έκθεση διαθέτει περισσότερη ποικιλία από την τελευταία που είχα δει, ειδικά λόγω της μίξης πορτρέτων και τοπίων.

Όταν δεν βλέπω τον Τζάσπερ μες στον κόσμο, βγάζω το τηλέφωνό μου και του στέλνω μήνυμα.

Μέσα στην έκθεσή σου αυτή τη στιγμή. Είναι καταπληκτική.

Δεν περιμένω απάντηση – ίσως γιορτάζει κάπου καθυστερώντας για εντυπωσιασμό– αλλά κρατάω για κάθε περίπτωση το κινητό μου στο χέρι. Διασχίζω το πλήθος, μέχρι που γίνεται πιο πυκνό κοντά στο μπαρ, και καθώς με καταπίνει νιώθω ένα είδος ανακούφισης. Γλιστρώ μέσα στη ροή του και κινούμαστε σαν ένα κοπάδι ψαριών από τη μια φωτογραφία στην επόμενη – μέχρι που, δίπλα στο παράθυρο, μια ασπρόμαυρη φωτογραφία με καταλαμβάνει απροετοίμαστη. Είμαι εγώ, μια νεότερη εκδοχή μου, κα-

θισμένη στο τραπέζι της κουζίνας του Τζάσπερ, με το πρόσωπό μου στραμμένο μακριά από την κάμερα. Είμαι γυμνή, εκτός από ένα ζευγάρι άσπρες κάλτσες, κρατώντας ψηλά μια λιχουδιά για το σκυλί που πηδάει στον αέρα να την πιάσει.

Αισθάνομαι τα πόδια μου κολλημένα, παρόλο που το πάτωμα από κάτω μου βουλιάζει. Η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει σαν τρελή και κλείνω τα μάτια για να σταματήσει να στριφογυρίζει η αίθουσα. Επαναφέρω τον εαυτό μου εδώ, σ' αυτή την γκαλερί και το πλήθος, μακριά από εκείνη την κουζίνα. Σαν να το αισθάνεται, ο Τζάσπερ στέλνει μήνυμα.

Μη θυμώνεις. Κανείς δεν θα το καταλάβει.

Γυρίζω, περιμένοντας να τον δω πίσω μου, να με κοιτάξει.

Αλλά δεν είναι εδώ. Ψάχνω ξανά μέσα στον κόσμο. Μια κοντή μελαχρινή ντυμένη απ' την κορφή μέχρι τα νύχια με εκρού Σανέλ, και ο συνοδός της με βαριεστημένο βλέμμα. Ένας άντρας με πορτοκαλί φακούς στα γυαλιά του, που ψιθυρίζει στο κινητό με το χέρι πάνω από το στόμα του. Τρεις γυναίκες με τα ίδια κοκτέιλ, που κουβεντιάζουν χωρίς να κοιτάνε σχεδόν καθόλου τις φωτογραφίες. Συνεχίζω να ψάχνω. Αναζητώ τη γνώριμη στάση που παίρνει ο Τζάσπερ όταν συζητάει, γέρνοντας προς το πρόσωπο με το οποίο μιλάει ή σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος όταν γελάει ευγενικά. Όταν δεν τον βλέπω πουθενά, γράφω βιαστικά: *Είσαι εδώ;*

Η απάντησή του είναι άμεση.

Δυστυχώς, όχι. Με χρειάστηκαν τελευταία στιγμή στο Βερολίνο.

Αισθάνομαι την αδρεναλίνη να εγκαταλείπει το σώμα μου, αισθάνομαι ανακούφιση που δεν μπορεί να με δει να κοκκινίζω μπροστά στη φωτογραφία μου. Αλλά μετά την ανακούφιση, ένα κύμα απογοήτευσης. Το κινητό μου κουδουνίζει ξανά.

Είναι η αγαπημένη μου σε όλη τη συλλογή. Μου θυμίζει εσένα.

Ίσως επειδή ΕΙΜΑΙ εγώ; Και επειδή δεν καταλαβαίνει ότι έχω ταραχτεί από τη φωτογραφία, προσθέτω: Γυμνή μέσα σε μία γκαλερί γεμάτη αγνώστους...;

Ε, ναι. Υποθέτω πως θα μπορούσα να σου βγάλω μια άλλη με ζιβάνκο και παντελόνι. Αλλά δεν θα ήταν τόσο καλή.

Ένα κύμα ζέστης επιστρέφει στα μάγουλά μου και δεν μένει εκεί. Κατεβαίνει στον λαιμό μου κι από εκεί κατά μήκος του κορμιού μου. Νιώθω μια ασυγκράτητη επιθυμία να βρεθώ κοντά στον Τζάσπερ, να με αγκαλιάσουν από πίσω τα χέρια του και να με κρατήσει όπως συνήθιζε, με το κεφάλι μου ν' ακουμπάει στο στήθος του.

Πρέπει να μάθω. Υποθέτω ότι το Ντάλας δεν είναι η επόμενη στάση σου μετά το Βερολίνο;

Λονδίνο. Ύστερα Παρίσι. Πίσω στο Βερολίνο. Μετά, ίσως;

Ύστερα από μια παύση, προσθέτει: Ένα ωραίο τραπέζι κουζίνας κάπου;

Χαμογελάω. Προσπαθώντας να σκεφτώ τι να γράψω. Συγκλονισμένη που βρίσκομαι ανάμεσα στα έργα του. Με κάνουν να νιώθω πως μου λείπει πάρα πολύ.

Η Γερμανία είναι κρύα, γράφει. Θα χρειάζομαι τη ζεστασιά σου.

Στέκομαι μπροστά στη φωτογραφία κοιτάζοντας το κορίτσι με τις κάλτσες, και θυμάμαι το αγόρι που της ράγισε την καρδιά. Τον τρόπο που εγκατέλειψε την πόλη, που εγκατέλειψε εμάς, όταν μόλις ξεκινούσαμε. Η ανάμνηση με κάνει να συνέλθω – και απαντάω: *Είναι υπέροχη έκθεση, Τζάσπερ.*

Πριν αποφασίσω αν πρέπει να προσθέσω κάτι ακόμα, η Δερέν βρίσκεται δίπλα μου. «Εσύ είσαι αυτή;»

Βλέπω τα μάτια της ν' ανοίγουν διάπλατα. «Μπορούμε να πηγαίνουμε».

«Το ήξερα ότι ήσουν εσύ! Δείχνεις φοβερή. Κοίτα τα πόδια σου».

«Πρέπει να πηγαίνουμε». Καταπίνω, αλλά δεν μπορώ να ανασάνω κανονικά. Η αίθουσα μικραίνει ξαφνικά και γίνεται πολύ ζεστή.

«Έλα. Όλα καλά». Η Δερέν πιάνει την ιδρωμένη μου παλάμη. «Πάμε να πάρεις λίγο φρέσκο αέρα».

Με οδηγεί στην ταράτσα που είναι σχεδόν άδεια, εκτός από ένα μπαρ χωρίς πολύ κόσμο και μια παρέα αντρών με σοβαρά κοστούμια, που είναι απορροφημένοι απ' τη συζήτησή τους. Η Δερέν μου δίνει νερό και σφίγγει απαλά τον ώμο μου. «Είσαι καλά;»

«Ο Τζάσπερ είναι ο πρώην μου».

«Αυτό το κατάλαβα, γλύκα» απαντάει μ' ένα γελάκι.

Όταν επιστρέφω στο σπίτι, ακούω ένα μήνυμα απ' τον Όλιβερ. Ακυρώνει το δείπνο μας για αύριο βράδυ, ένα

δείπνο που το έχουμε αναβάλει ήδη τρεις φορές στο διάστημα των εβδομάδων που έχει φύγει από το σπίτι. Απλώς δεν έχω διάθεση τελικά.

Κάνω ένα ντους και πέφτω στο κρεβάτι, κι έπειτα κάνω ό,τι κάνω κάθε βράδυ από τότε που μετακόμισε ο Όλιβερ – μένω ξύπνια για ώρες, μην μπορώντας ν' αποκοιμηθώ. Ξαναπαίζω στο μυαλό μου την ανταλλαγή μηνυμάτων με τον Τζάσπερ, ενώ προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι το γεγονός πως δεν τον είδα απόψε είναι εντάξει. Φυσικά είναι απασχολημένος, έχει μια γεμάτη ζωή, κι εγώ το ίδιο. Έχει περάσει πολύς καιρός από τη Σάντα Φε. Δεν ξέρουμε πια ο ένας τον άλλο. Ίσως τον ξαναδώ, ίσως και όχι.

Αλλά τον βλέπω ξανά. Όταν αποκοιμιέμαι επιτέλους, ο Τζάσπερ εμφανίζεται στο όνειρό μου. Βρισκόμαστε σ' ένα εκτυφλωτικά φωτεινό δωμάτιο και τον ρωτώ αν μπορούμε να κλείσουμε τις κουρτίνες.

Αμέσως μόλις τις κλείνει, τα πάντα μέσα στο δωμάτιο διακρίνονται ξεκάθαρα. Οι τοίχοι είναι βαμμένοι σ' ένα ανοιχτογάλαζο χρώμα και δεν αναγνωρίζω τίποτα στον χώρο. Υπάρχει ένα κρεβάτι και μια καρέκλα κι ένα χαλί που είναι πολύ μικρό για το δωμάτιο, και ακούω τον εαυτό μου να λέει δυνατά: «Μην ασχολείσαι τόσο με τις λεπτομέρειες», παρόλο που ο σκοπός μου ήταν μόνο να το σκεφτώ σιωπηλά από μέσα μου.

Ο Τζάσπερ γελάει και με τραβάει κοντά του. Δεν φοράει πουκάμισο, μόνο το τζιν του, και αισθάνομαι το γυμνό

του στήθος ζεστό πάνω στο δικό μου. Κατά τα άλλα, δείχνει όπως ακριβώς ήταν στο καφέ. Και η θέρμη που με κατέκλυσε όταν τον είδα εκεί επιστρέφει – αυτή τη φορά με συγκλονιστική ένταση.

Δεν φοράω μπλουζάκι, μόνο μια μαύρη φούστα κι ένα σουτιέν δαντελωτό και ροζ, που δεν το αναγνωρίζω. Όταν ο Τζάσπερ το ξεκουμπώνει, το νιώθω ανακουφισμένη να γλιστράει από τους ώμους μου και να πέφτει στο πάτωμα. Θέλω να αισθανθώ τα χέρια του πάνω στα γυμνά μου στήθη.

«Τζάσπερ». Το εννοώ ως προειδοποίηση, και για τους δυο μας – δεν θα 'πρεπε να βρισκόμαστε εδώ, κάτι μου λέει ότι δεν επιτρέπεται. Αλλά αντίθετα, ακούγεται σαν ακριβώς αυτό που είναι: μια ικεσία. Που του ζητάει να με αγγίξει παντού, ταυτόχρονα.

«Γιατί ανέβηκες στο δωμάτιο του ξενοδοχείου μου;» ρωτάει.

Δωμάτιο ξενοδοχείου είναι εδώ; Δεν υπάρχει τίποτα στους τοίχους, ούτε πίνακες ούτε φωτογραφίες, ακόμα και το κρεβάτι έχει μόνο μια κουβέρτα και κανένα μαξιλάρι.

«Γιατί βρίσκεσαι εδώ;» ρωτάει ξανά, αυτή τη φορά ψιθυρίζοντας στο αυτί μου.

Διατρέχει με τα δάχτυλά του το μπράτσο μου και ανατριχιάζω. «Δεν ξέρω. Ίσως ήταν λάθος;»

«Τότε γιατί είσαι ακόμη εδώ; Γιατί δεν φεύγεις;»

Όταν δεν απαντάω, ο Τζάσπερ ψάχνει τη φούστα μου μέχρι που βρίσκει το φερμουάρ. Το χέρι του σταματάει

εκεί, αλλά έρχεται πιο κοντά, μερικά μόλις εκατοστά από εμένα. «Έχεις ακόμη...» Με κοιτάει κατάματα. «Έχεις ακόμη αυτή την επίδραση πάνω μου». Κατεβάζει το φερμουάρ και η φούστα πέφτει στους αστραγάλους μου. Τώρα είμαι εντελώς γυμνή. Κάνει ένα βήμα πίσω και με κοιτάζει, κρατώντας την ανάσα του. Το πάτωμα γλιστράει κάτω απ' τα πόδια μου, μια οικεία αστάθεια, λες και το έδαφος θα γκρεμιστεί. Μετά μία φωνή μες στο κεφάλι μου: *Κράτα τον εδώ. Πιάσου από πάνω του.* Αγγίζω την αγκράφα της ζώνης του και τον τραβάω προς το μέρος μου.

«Πρέπει πραγματικά να φύγω. Έχω αργήσει πολύ». Παίρνω μια ανάσα στον χώρο ανάμεσά μας και την αφήνω να ζεστάνει ολόκληρο το σώμα μου.

«Μείνε λίγο ακόμα...»

«Όχι» ψιθυρίζω. Αλλά και πάλι δεν κινούμαι. Δεν μπορώ.

Ο Τζάσπερ ανασηκώνει το πιγούνι μου και με φιλάει, αργά, τα χείλη του ζεστά επάνω στα δικά μου. Το πάτωμα κάτω από τα πόδια μου αποκτάει τώρα μοκέτα, πλούσια κι απαλή. «Μείνε μαζί μου» ψιθυρίζει. «Μη φύγεις. Σε παρακαλώ».

Ο ήχος της ικεσίας του στέλνει κύματα ευχαρίστησης στο κορμί μου. Κάνω ένα μικρό βήμα πίσω ώστε να μπορέσω να ξεκουμπώσω το τζιν του. Βογκάει από ανυπομονησία καθώς το κατεβάζω, και τον παίρνω αργά στο χέρι μου. Μεγαλώνει μέσα στην παλάμη μου. Και πάνε μήνες που έχω να νιώσω τόσο ζωντανή.

«Ξάπλωσε» του λέω σπρώχνοντάς τον στο πάτωμα.

«Νταϊάνα» βογκάει και κάνει ό,τι του λέω. Τον κοιτάζω

να ξαπλώνει, αλλά μένω σε απόσταση που δεν μπορεί να με αγγίξει. «Σε παρακαλώ» λέει ξανά. Δεν τον αφήνω να με αγγίξει. Κάνω έναν κύκλο γύρω του, κοιτάζοντας το κορμί του καθώς εκείνος κοιτάζει το δικό μου. Το δωμάτιο γίνεται ακόμα πιο σκοτεινό, αλλά το αισθάνομαι φιλόξενο – είμαστε μόνο εμείς οι δύο, και όσο περισσότερο θαμπώνει το φως, τόσο πιο μικρό δείχνει, φέρνοντάς μας όλο και πιο κοντά.

Κάθομαι στην άκρη του κρεβατιού κι ανοίγω τα πόδια μου. Βογκάει ξανά και τον παρακολουθώ να χαϊδεύεται.

«Μην αγγίζεις» του λέω. «Κοίτα μόνο». Υπακούει, απομακρύνοντας το χέρι από τη στύση του. «Μπράβο».

Ανοίγω ακόμα περισσότερο τα πόδια μου για να δει πόσο ερεθισμένη είμαι, πόσο πολύ λαχταράω να με αγγίξει. Απλώνει πάλι να με πιάσει, μα σπρώχνω μακριά το χέρι του. «Μόνο εγώ». Το χέρι του πέφτει δίπλα του στο πάτωμα. Όταν μένει ακίνητος, γλιστράω μέσα μου δυο δάχτυλα, μετά κλείνω τα μάτια, με την ηδονή να με διαπερνάει. Ξαπλώνω στο κρεβάτι, χώνοντας τα δάχτυλά μου όλο και πιο βαθιά, πιο γρήγορα, ανασηκώνοντας τους γοφούς μου απ' το κρεβάτι, σφίγγοντας τους μηρούς μου γύρω από το χέρι μου. Όταν ανοίγω τα μάτια, ο Τζάσπερ στέκεται από πάνω μου. Πιάνω το χέρι του και ένα ρεύμα ενέργειας μας χτυπάει. Χαμογελάμε και οι δυο με τον συνηθισμένο ηλεκτρισμό ανάμεσά μας.

«Μου έλειψες» λέει.

«Εδώ είμαι».

«Μπορώ να σε αγγίξω τώρα;» Πιάνω και τα δυο χέρια

του και τραβάω το κορμί του πάνω στο δικό μου. «Νταϊά-να» ψιθυρίζει στο στόμα μου, κι ανταποκρίνομαι φιλώντας τον βαθιά. Μετά τον σπρώχνω να γυρίσει ανάσκελα.

Καθώς τον καβαλάω, το δωμάτιο αρχίζει να στριφογυρίζει. Το μόνο που θέλω να κάνω είναι να πέσω πάνω του και να κρατηθώ. Αλλά φοβάμαι ότι αν το κάνω θα εξαφανιστεί. Μένω στη θέση μου και τον αφήνω να με αγγίξει. Πρώτα του επιτρέπω να αρπάξει τους γοφούς μου, μετά τον κώλο μου. Μετά οδηγώ τα χέρια του στο στήθος μου. Ανασηκώνεται στους αγκώνες για να πάρει τη ρώγα μου στο στόμα του. Τα χείλη του είναι ζεστά και σαρκώδη και δεν θέλω να σταματήσει ποτέ να με φιλάει.

Ρίχνω πίσω το κεφάλι μου και φωνάζω: «Όλιβερ». Γαμώτο. Το λάθος όνομα αιωρείται βαριά και θορυβώδικα μέσα στο δωμάτιο. Δεν μπορώ να το πάρω πίσω.

Ο Τζάσπερ με κοιτάζει έκπληκτος και χαμογελάει. «Αυτός θέλεις να είμαι;»

Το δωμάτιο γίνεται ακόμα πιο σκοτεινό, τόσο σκοτεινό που δεν μπορεί να διακρίνει την ταραχή μου. «Όχι. Θέλω να είμαστε εμείς». Κλείνω τα μάτια μου και λαχταράω το δωμάτιο να μείνει το ίδιο, κι εμείς έτσι ακριβώς όπως είμαστε.

Σε απάντηση, ο Τζάσπερ με ανασηκώνει απ' τους γοφούς και γλιστράει μέσα μου. Με πλημμυρίζει η κάψα και ο πόθος και η αίσθησή του βαθιά μέσα μου. Κινούμαστε ο ένας πάνω στον άλλο, με κάτι να φουντώνει μέσα μας το οποίο κανένας μας δεν θέλει να τελειώσει. Όσο περισσότερο πλησιάζουμε στην κορύφωση, τόσο πιο φωτεινό

γίνεται το δωμάτιο, μέχρι που χύνουμε μαζί, με τον ήλιο καυτό και λαμπερό.

Ανοίγω τα μάτια μου. Αναγνωρίζω το δωμάτιο μέσα στο οποίο βρίσκομαι. Κάθε λεπτομέρεια είναι υπερβολικά οικεία. Οι τοίχοι έχουν τη συγκεκριμένη απόχρωση λευκού για την οποία διαφωνούσαμε εβδομάδες ο Όλιβερ κι εγώ· τα παντζούρια είναι εκείνα που βάλουμε πριν από τέσσερα χρόνια, όταν είχαμε καταφέρει να μαζέψουμε αρκετά χρήματα· ο ήλιος που περνάει από μέσα τους πέφτει στην ίδια ακριβώς γωνία όπως κάθε ανοιξιάτικο ξημέρωμα, και τα κομμάτια του ουρανού που μπορώ να δω έχουν το συνηθισμένο αχνοκίτρινο και πορτοκαλί τους χρώμα.

Αλλά ακόμα πιο οικεία είναι η αίσθηση, μια αίσθηση παλιά που επιστρέφει ασυγκράτητη – η αίσθηση του να ξυπνάω ικανοποιημένη και γεμάτη μετά το σεξ με τον Τζάσπερ.

Το δεύτερο βιβλίο της αισθησιακής σειράς Dirty Diana.

Η Νταϊάνα έχει πετάξει τη ζωή της στα σκουπίδια. Τα πάντα είναι ένα χάος. Μετά από τόσα χρόνια που έβλεπε τον γάμο της να ατονεί όλο και περισσότερο, πήρε την απόφαση να χωρίσει με τον Όλιβερ. Τώρα εκείνος έχει μια επιτυχημένη καριέρα και βγαίνει συνεχώς ραντεβού, ενώ εκείνη τρώει δημητριακά για βραδινό σε μια άδεια κουζίνα.

Όταν την προσκαλούν στο Παρίσι, αρπάζει την ευκαιρία – μόνο αργότερα συνειδητοποιεί ότι μπορεί να είναι εκεί και ο Τζάσπερ, ο σαγηνευτικός άντρας από το παρελθόν της. Κάποτε την έκανε να λάμπει. Κι αν επανασυνδεθεί μαζί του στην πόλη του έρωτα θα ξαναβρεί αυτό το άγριο, αισθησιακό κομμάτι του εαυτού της;

Στο Παρίσι η Νταϊάνα ικανοποιεί κάθε της επιθυμία – γαστρονομική, καλλιτεχνική και ερωτική. Όμως οι διακοπές δεν κρατούν για πάντα. Όταν επιστρέφει στο Ντάλας, πρέπει να έρθει αντιμέτωπη με το γεγονός ότι τρέφει ακόμη συναισθήματα για τον άντρα της. Μπορεί να είναι η αυθόρμητη και δημιουργική γυναίκα που θέλει να είναι όσο είναι μαζί του;

**ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ Η ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΗΝ DEMI MOORE.**

ISBN: 978-618-03-4272-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84272

metaixmio.gr

